

keinesweges darum so lange unterlassen habe, weil ich nur begünstiges zu sagen vermöchte. Es fehlt mir in diesen Tagen die Zeit eine ausführlichere Beurtheilung Ihrer Schrift meinem Briefe beyzufügen, aber nur so viel kann ich Ihnen sagen, dass *Sie nicht Ursache haben so gering davon zu denken als Sie in Ihrem Briefe äussern.*

Jag är hemma för att se efter min gamla Far, som fyra månader legat sjuk. Det är ej mycket hopp om honom. Detta, min osäkra framtid, min olyckliga kärlek, öka gråhåren på min hjessa dageligen. Mätte man orka öfver detta år.

10 Jag minnes, att jag skulle förse Dig med rese-vishet. Det allmänna deraf känner du redan: vill du besöka någon af de orter der jag vistats, skall jag framdeles, på din begäran, säga dig hvad jag vet. Jag hoppas och ber dig Broder att få af dig några ord innan Du reser från Finland. Då skall detta ej vara det sista från Din oföränderlige

Lille.

P. S. Ursäkta min dåliga penna.

227 ANSÖKAN TILL UNIVERSITETET 16.IV 1839

20 HUA, Centralförvaltningens arkiv

Magnifice Domine Rector!

så ock

Amplissimum Consistorium Academicum!

Om Magnifici Domini Rectoris så ock Amplissimi Consistorii Academici högtgällande förord till min hos Hans Excellence Universitetets Tjenstförrättande Vice Cancellor gjorda och härhos, bilagda ansökning om förlängd tjenstledighet till utgången af denna Vår-Termin fördristar jag mig i

30

djupaste ödmjukhet anhålla.

Med djupaste vördnad framhärdar

Magnifici Domini Rectoris

så ock

Consistorii Amplissimi Academici

Ödmjukaste tjänare

Joh. Vilh. Snellman

Docens i Philosophien

40 228 F. CYGNÆUS — J. V. SNELLMAN 6.V 1839

HUB, JVS handskriftssamling

Hjertans Broder Janne!

Nu just stod vår, i ordets bästa, vackraste mening, hederlige vän, Lille, emellan min öppnade dörr och talade ännu der vänliga, välvilliga ord. Tungt, till och med mer än vanligt, hvilat på karlens arma, rika hjerta för det närvarande bekymmer och omsorg om många församlingar. Du vet i huru hög grad han äfven annars egt gåfvande att *fortfarande* lägga en

50

mängd med saker på sinnet, om hvilka jag hittills trott, att de endast i böcker hade rätt att utan återvändo gravera läsarn och (roman) hjelten. Han har, som sagdt i mer än vanlig grad dessa tider haft tillfälle att vederlägga min sats — och om jag så får hyperboliskt uttrycka mig — som en man deraf sig begagnat. Mången gång vore jag frestad, för att ändå få rätt, att betrakta honom sjelf in totum et tantum — såsom en bok, sär-